

"At de må være ét"

Ugens vers

"Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig, at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig" (Joh 17,20-21).

Introduktion

Johannesevangeliet giver os et vindue til Jesu umiddelbare bekymringer, da Judas' forræderi og Jesu død truede forude. I fem afgørende kapitler (Joh 13-17) får vi Jesu sidste undervisning, som når sit højdepunkt med det, der ofte kaldes hans ypperstepræstelige bøn (Joh 17).

"Det er en meget passende betegnelse; for vores Herre helliger sig i denne bøn til det offer, hvori han samtidigt både er præst og offer. Samtidigt er det en bøn, hvor han helliger dem, for hvem offeret gives – disciplene, som var til stede i salen ovenpå og de, som senere ville komme til troen på grund af deres vidnesbyrd" (F. F. Bruce, *The Gospel of John* (Grand Rapids: Eerdmans, 1983), s. 328).

Centralt i denne bøn finder vi Jesu bekymring for enhed blandt sine disciple og dem, som senere ville komme til at tro på ham. Dette var et hovedtema i hans bøn: "Jeg beder for dem; ikke for verden beder jeg, men for dem, du har givet mig, for de er dine; alt mit er dit, og dit er mit, og jeg er herliggjort i dem" (Joh 17,9-10).

Ingen meningsfyldt drøftelse om kirkens enhed, om vores enhed i Kristus, er fuldendt uden at være nøje opmærksom på denne bøn. Hvad bad Jesus om, hvem bad han for, og hvad betyder hans bøn for os i dag?

Ugens tekster

- Joh 17,1-26
- 1 Joh 5,19
- Joh 13,18-30
- Joh 5,20-23
- Mark 9,38-41
- Åb 18,4
- 1 Joh 2,3-6

Jesus beder for sig selv

Den ypperstepræstelige bøn er opdelt i tre dele. Først beder Jesus for sig selv (Joh 17,1-5), dernæst for sine disciple (Joh 17,6-19), og til sidst for dem, som senere ville komme til at tro på ham (Joh 17,20-26).

Joh 17,1-5

Hvad er hovedindholdet i hans bøn, og hvad betyder det for os?

Jesus beder først for sig selv. I de foregående begivenheder i Johannevangeliet havde Jesus antydnet, at hans time endnu ikke var kommet (Joh 2,4; 7,30; 8,20). Men nu ved han, at timen for hans offer er kommet. Øjeblikket for den dramatiske afslutning på hans liv på jorden er nær, og han har brug for styrke til at fuldføre sin opgave. Det er tid til at bede.

Jesus vil herliggøre sin Fader ved at gøre hans vilje, selv om det betyder, at han må udholde korset. Hans accept af korset er ikke en form for fatalisme; det er snarere den måde, han udøver den autoritet på, som Faderen har givet ham. Han døde ikke en martyrdød, men herliggjorde villigt sin Fader ved at vælge at opfylde hensigten med sin inkarnation, nemlig hans offerdød på korset for verdens synd.

Joh 17,3

Hvori består evigt liv ifølge dette vers? Hvad betyder det at kende Gud?

Fremfor alt fortæller Jesus os, at evigt liv består i, at vi personligt kender Gud. Det er ikke frelse ved gerninger eller ved kundskab; men det er snarere den erfaring at kende Gud på grund af, hvad Jesus har gjort for os på korset. Det kendskab formidles gennem et personligt forhold til Faderen. Vi mennesker har en tendens til at begrænse kendskab til fakta og detaljer; men Jesus henviser her til noget dybere og mere tilfredsstillende, et personligt forhold med Gud. Jesu første komme havde også til hensigt at vejlede menneskeheden i dens søgen efter et mere meningsfyldt og frelsende kendskab til Gud og den enhed med hinanden, som det kendskab vil medføre.

Til at tænke over

Hvad er forskellen på at kende til Gud og at kende ham personligt? Hvilke erfaringer har du haft, som har hjulpet dig til at lære Gud bedre at kende?

Jesus beder for sine disciple

Joh 17,9-19

Hvad beder Jesus specifikt om, når det drejer sig om hans disciple?

Jesus fortsætter sin bøn med at bede for sine disciple, som i den nærmeste tid er i stor fare for at miste deres tro på ham, når Jesus ikke længere fysisk er hos dem. Derfor helliger han dem til sin Faders omsorg.

Jesus beder om, at de må blive beskyttet i denne verden. Jesus beder ikke her for verden, for han ved, at den grundlæggende er i modstrid med Faderens vilje (1 Joh 5,19). Men fordi verden er det sted, hvor disciplene vil udføre deres arbejde, beder Jesus om, at de må blive bevaret fra det onde i verden. Jesus er bekymret for verden; ja, han er verdens frelser. Men evangeliets udbredelse er forbundet med vidnesbyrdet fra dem, som vil gå ud og forkynde det glade budskab. Derfor har Jesus behov for at bede for dem, så den onde ikke vil sejre over dem (Matt 6,13).

Men en af disciplene var blevet overvundet. Tidligere samme aften havde Jesus nævnt, at en af dem ville forråde ham (Joh 13,18-30). Selv om Skriften havde forudsagt, at Judas ville forråde ham (Sl 41,10), var Judas ikke et skæbnens offer. Under det sidste måltid appellerede Jesus til ham gennem en kærligheds- og venskabshandling (Joh 13,26-30). "Ved påskemåltidet beviste Jesus sin guddommelighed ved at afsløre forræderens hensigter. Han inkluderede kærligt Judas i sin tjenergerning over for disciplene. Men denne sidste appel i kærlighed forblev upåagtet." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 522).

Da Jesus vidste, at misundelse og jalousi kunne splitte disciplene, som det havde gjort ved tidligere anledninger, bad Jesus for deres enhed. "Hellige fader, hold dem fast ved dit navn, det du har givet mig, for at de kan være ét ligesom vi" (Joh 17,11). En sådan enhed kan ikke fremtvinges af mennesker. Den kan kun komme som en gave og er et resultat af guddommelig nåde. Deres enhed er baseret på Faderens og Sønnens enhed, og den enhed er en nødvendig forudsætning for effektiv tjeneste i fremtiden.

Deres helligelse i sandheden er også uundværlig for tjeneste. Guds nådes indflydelse på disciplenes hjerter vil forvandle dem. Men hvis de skal vidne om Guds sandhed, må de selv blive forvandlet ved denne sandhed.

Hvad betyder det ikke at være "af verden"? Hvad er der ved os, vores liv og hvordan vi lever, der gør, at vi ikke er "af verden"?

Til at tænke over

"For dem, som ved deres ord tror på mig"

Efter at have bedt for sine disciple udvidede Jesus sin bøn til også at indbefatte "dem, som ved deres ord tror på mig" (Joh 17,20).

Joh 17,20-26

Hvad var Jesu højeste ønske for dem, som senere ville komme til at tro på evangeliets budskab? Hvorfor er det så vigtigt, at den bøn bliver opfyldt?

Ligesom Faderen og Sønnen er et, bad Jesus om, at de fremtidige troende også ville være et. Nogle få steder i Johannesevangeliet henviser Jesus til enheden mellem Faderen og Sønnen. De handler aldrig uafhængigt af hinanden, men er forenet i alt, hvad de gør (Joh 5,20-23). De deler en fælles kærlighed til den faldne menneskehed i en sådan grad, at Faderen var villig til at give sin søn for at frelse verden, og Sønnen var villig til at give sit liv (Joh 3,16; 10,15).

Den enhed, som Jesus henviser til i denne bøn, er en enhed i kærlighed og hensigt, ligesom mellem Faderen og Sønnen. "Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden" (Joh 13,35). "Udvisningen af en ægte enhed iblandt dem burde give et overbevisende vidnesbyrd om evangeliets sandhed." (Andreas J. Köstenberger, John, *Baker Exegetical Commentary on the New Testament* (Grand Rapids: Baker Academic, 2004), s. 498). Den enhed, som Jesus bad om, kan med andre ord ikke være usynlig. Hvordan kan verden overbevises om evangeliets pålidelighed, hvis den ikke kan se kærlighed og enhed blandt Guds folk?

"Gud leder et folk ud til at stå i fuldkommen enhed på den evige sandheds platform ... Det er Guds hensigt, at alle i hans folk skal have del i sandhedens enhed. Jesu bøn lige før sin korsfæstelse var, at hans disciple måtte være et, ligesom han var et med Faderen, så verden skulle tro, at Faderen havde sendt ham. Denne yderst rørende og vidunderlige bøn rækker ned igennem tiderne lige til vore dage; for hans ord lød: "Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig."

Hvor inderligt bør de, der bekender sig til at følge Kristus, forsøge at virkeliggøre denne bøn i deres liv." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, 4. bind, s. 17).

Hvad gør vi i vores liv og i vores menigheder for at opnå den form for enhed, der beskrives her? Hvorfor er en vis tilsidesættelse af selvet hos os alle afgørende, hvis vi ønsker denne enhed?

Til at tænke over

Enhed blandt de kristne

Mark 9,38-41
Joh 10,16

Hvad lærer Jesu svar til apostlen Johannes os om eksklusivitet og hurtige bedømmelser af, hvem der er en sand Jesu efterfølger?

Syvendedags adventister har haft en tendens til at opfatte Jesu bøn i Joh 17 som noget, der direkte har med adventistsamfundet at gøre. Vi må stå sammen for at opfylde vores opgave med at forkynde de tre englebudskaber for verden. Det er der næsten ingen uenighed om.

Men hvad med enhed med andre kristne? Hvordan skal vi forholde os til dem i lyset af Jesu bøn?

Der er ingen tvivl om, at vi mener, at Gud har trofaste disciple i andre kirker. Og Bibelen gør det klart, at Gud har trofaste børn selv i Babylon: "Drag ud fra hende, mit folk, for ikke at deltage i hendes synder og blive ramt af hendes plager" (Åb 18,4). Samtidig ved vi, at der ifølge Johannes' Åbenbaring vil være et stort frafald blandt dem, der bekender Kristi navn, og at mange falske kristne i de sidste tider vil slutte sig sammen og forene sig med staten for at sætte den forfølgelse i gang, som malende beskrives i Åb 13,1-17. Adventister har derfor altid været varsomme med at tilslutte sig tværkirkelige engagementer, fx den økumeniske bevægelse.

Ellen White skrev følgende med hensyn til Syvende Dags Adventistkirkens samarbejde med andre kristne, i hvert fald i denne specifikke situation: "Når det menneskelige redskab overgiver sin vilje til Gud, vil Helligånden påvirke hjerter hos dem, som vedkommende arbejder for. Det er blevet vist mig, at vi ikke skal holde os borte fra W.C.T.U. [Woman's Christian Temperance Union] arbejdere. Ved at forene os med dem, når det gælder total afholdenhed, ændrer vi ikke vores standpunkt med hensyn til helligholdelsen af den syvende dag, og vi kan vise vores påskønnelse for deres holdning til afholdenhed. Ved at åbne døren og invitere dem til at forene sig med os i spørgsmålet om afholdenhed, sikrer vi os deres hjælp i afholdsarbejdet; og ved at forene sig med os vil de høre nye sandheder, som Helligånden venter på at kunne indprente i deres hjerter." (Ellen White, *Welfare Ministry*, s. 163).

Selv om hun skrev om et specifikt emne på et specifikt tidspunkt, viser hun os et princip. For det første kan vi arbejde sammen med andre om fælles sociale interesser. For det andet, hvis vi samarbejder med andre, må vi gøre det på en måde, hvor vi ikke går på kompromis med vores tro. For det tredje kan og bør vi benytte denne "enhed" til at dele de dyrebare sandheder, som vi er blevet velsignet med.

En tro delt i kærlighed

1 Joh 2,3-6

I Joh 17,3 sagde Jesus, at det evige liv er, at de kender Gud. Hvad vil det sige at kende Gud? Hvordan viser vi i hverdagen, at vi kender Gud?

Mens mennesker i dag generelt vil omtale sig selv som loydlige borgere, vil de samme mennesker ofte fornægte den bibelske forpligtelse til at holde Guds bud. Nogle påstår til og med, at Guds nåde har afskaffet Guds bud. Men det er ikke bibelsk lære. "At holde budene er ikke en betingelse for at kende Gud, men et tegn på, at vi kender Gud/Jesus og elsker ham. Derfor er kendskab til Gud ikke kun en teoretisk viden, men en, der fører til handling." Ekkehardt Mueller, *The Letters of John* (Nampa, Idaho; Pacific Press, 2009), s. 39. Jesus selv understregede: "Elsker I mig, så hold mine bud." "Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig" (Joh 14,15.21). "Og deraf ved vi, at vi elsker Guds børn: at vi elsker Gud og handler efter hans bud. For dette er kærligheden til Gud: at vi holder hans bud; og hans bud er ikke tunge" (1 Joh 5,2-3).

Joh 13,34-35

Hvilket nyt bud gav Jesus sine disciple, og hvad har det at gøre med tanken om enhed blandt Jesu efterfølgere?

Jesu befaling om at elske sin næste var ikke i sig selv ny; det findes i de instrukser, som Gud gav Moses (3 Mos 19,18). Hvad der er nyt i Jesu befaling er, at hans disciple skulle elske hinanden som han har elsket dem. Jesu eksempel på selvopofrende kærlighed er det kristne samfunds nye moral.

Jesus har givet os en fantastisk standard. Jesu liv var en praktisk demonstration af kærlighed i handling. Alt det, nåden indbefatter, er en kontinuerlig tjeneste i kærlighed, en selvopofrende, selvopofrende indsats. Vi kan se, at Kristi liv var en vedvarende tilkendegivelse af kærlighed og selvopofrelse for andres bedste. Det princip, som drev Jesus, bør drive hans folk i al deres omgang med hinanden. En sådan kærlighed ville være det største vidnesbyrd over for verden. Og hvilken mægtig kraft til enhed ville en sådan kærlighed også være.

Til at tænke over

Hvordan kan vi lære at have den samme slags selvopofrende kærlighed til andre, som Jesus havde?

Til videre studium

Læs Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, "Guds uforanderlige lov", s. 357-360.

"Selv om Syvende Dags Adventistkirken er en verdenskirke med mange lokale menigheder, hævder adventisterne ikke at være Kristi universelle kirke. Den universelle kirke er langt bredere end noget kirkesamfund. Den er synlig og usynlig, for så vidt som den består af dem, der tror på Jesus og følger ham ...

Derfor begrænser adventister ikke begrebet Guds sande menighed til deres eget kirkesamfund. De indbefatter heller ikke automatisk andre kristne kirker under den betegnelse. Guds sande menighed består af de enkeltpersoner, som virkelig tror på ham. Gud kender dem. På den anden side hævder adventister, at de er Guds særlige synlige rest fra Åbenbaringen 12,17 og kapitel 12-14. Denne rest har både en lokal og en universel karakter (Åb 2,24 og 12,17)." (Eckehardt Mueller, "The Universality of the Church in the New Testament", in Ángel Manuel Rodríguez, ed., and *Message, Mission, and Unity of the Church* (Silver Spring, Md.: Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, 2013), s. 37).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Hvorfor er opfyldelsen af Jesu bøn i Joh 17 så vigtig for vores kirke? Hvad fortæller Jesu ønske om enhed i kirken?**
- 2. Har jeres menighed samarbejdet med andre kristne om noget? Hvordan kan vi samarbejde uden at gå på kompromis med de sandheder, vi tror på?**
- 3. Hvilken betydning har følgende citat: "Hvis de mennesker, der bekender sig til at være Guds børn, ville modtage det lys, der skinner på dem fra Guds ord, ville de opnå den enhed, som Jesus bad om, og som Paulus beskriver således: "Åndens enhed med fredens bånd: ét legeme og én ånd, ligesom I jo også blev kaldet til ét håb; én Herre, én tro, én dåb" (Ef 4,3-5)." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 305).**

Resume

Jesu ypperstepræstelige bøn i Joh 17 er en påmindelse om, at Jesus stadig ønsker kirkens enhed i dag. Hans bøn bør også være vores. Indbyrdes kærlighed bør kendetegne vores forhold til alle, også andre kristne, uanset hvilke teologiske forskelle vi måtte have.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord og klassens aktiviteter

- Find bibelske eksempler på, at dette "at kende" nogen (Gud eller andre mennesker) er mere end en teoretisk viden, men involverer erfaring og personforhold.
- Jesu ypperstepræstelige bøn er et eksempel på forbøn, altså bøn for andre.
 - Prøv at dele med hinanden andre eksempler, I kan finde i Skriften på forbøn.

Uddybende spørgsmål

- Drøft, på hvilke måder forbøn og bøn for hinanden kan skabe større enhed og fællesskab.
- Hvem skal vi fx specifikt bede for?
- Kan/skal vi bede for og med andre kristne?
 - Hvilken form for fællesskab kan vi have med kristne fra andre kirkesamfund?
 - Med hvilke kirkesamfund vil det være mest naturligt for adventister at føle fællesskab, med hvilke vil det være vanskeligere? Hvorfor?
 - Kan du bede sammen med en muslim? Tror du, en muslim vil bede sammen med dig? Indsæt evt. Jehovas Vidne etc. i disse to spørgsmål!

Mødet med dagligdagen

- Hvis du har oplevet bøn eller afvisning af bøn med mennesker fra andre religiøse retninger, del da din erfaring med klassen.
- Prøv i dag at sende en kort bøn op til Gud med ønsket om det bedste for de personer, du møder.
- Bed sammen i klassen for præster fra andre kirkesamfund i din by.

Personligt kristenliv

- Hvad er vores vaner mht. bøn, når vi foretager vores menighedsvalg eller i forskellige situationer må vurdere menneskers egenskaber i forbindelse med fx jobs eller hverv?

Til eftertanke

- John Matteson bragte adventbudskabet til Danmark efter at være blevet adventist i Amerika. Da han første gang mødte kirkens ledere, var det et afgørende kriterium for ham for at godtage troen, at de i deres samvær viste indbyrdes kærlighed. Han mente, at sand teologi måtte føre til kærlighed, godhed og venlighed. Hvis det ikke skete, måtte troslæren være falsk.
- Jeg bør aldrig foretage en vurdering af et menneske til et hverv i menigheden uden at bede for den person.

